

Тин Лемац

БАЈКОВИТИ ПОРТРЕТИ

АНА ГОСПИЋ ЖУПАНОВИЋ¹

Из крхотина
тинтених
планета

и

тишина
првотних
вода

она
улази
у
собе
свог
себства.

Из прстију
шири
тисуће
невидљивих
вагона.

Узима
комад
светог
угљена
и по
папирима
црта
своје
кругове.

С неба
цикћу

¹ Задарска театрологиња и свеучилишна професорица.

вјетрена
звона.

Пење се
по
љествама
на коцке
модре
празнине.
На небеском раскршћу
један патуљак
удара о бубањ
и гласно шути.

Усни под стаблом
и пробуди се
на крају свијета.

Роди
плову
небеских
риба
и
постане
сребрна
лађа
што
вјечно
кружи
свемиром.

ВАРЈА БАЛЖАЛОРСКИ АНТИЋ²

Седам студених сунаца
и тамно брончано вједро

прате њен ход

завијеним путањама свемира.

Јутром облачи
хаљине од бијеле риже

² Словеначка теоретичарка књижевности, пјесникиња и преводитељица.

и иде у сусрет врачу
у свету кућу
на зибајућем обронку.

Тамо прстима тапка
по звучној здјели
и утишава новорођене рибе
разбјежале по подземним акваријима.

Излази на сунце,
десет јој птица начине круну,
а свети јежеви
огрћу је смеђим крзном.

Потом се пење
уз божје стубиште
милујући сјене људи
на бескрајним плавим планинама.

Звук њезиних корака
оживљава
мртве.

На врху стубишта
двори од
снијега
и пламена.

У њима столује
тисућу година
и исписује листине
о далекој близини
као
једино
дохватљивој
хармонији
смртника.

БРАНКИЦА КОВАЧЕВИЋ³

Под пламеном кишом

у планини

која
скрива
четири
ковчега

постоји спиља
налик на
распупалу мухару.

У њој живи
одбјегла принцеза
с тигром.

Кад устане,
шуме шкољке
у првобитним водама.

Тигар први изађе
како би истезао ноге
на сунцу
и гласно зијевао
тресући сунчеве чајнике.

Принцеза би јутром
доносила воду
у вједру снене жудње.

Тихо би треперила,
прала косу,
облачила кимоно мјесечеве ражи
и сушила косу на сунчеву огњишту.

Послије би се пењала на тигра
и они би јурцали планином
будећи сва бића
у подземним колибама.

³ Лекторица на Алфа БК универзитету, Београд.

У једној тако игри,
док је сунце намигивало
десним крилом,
а тигар ширио чељусти,
принцези отпаде наногица
и откотрља се планином.

Она заплаче,
потрчи низбрдо у сусрет сунцу
и наједном полети.

Близу бијелих одаја
претвори се
у сњежног анђела
и свије гнијездо
на једном од
потпорних ступова неба.

Говори се
да је у сваког човјека
усадила сјеме мира
и прострла невидљив саг
на путу у Истину.

ИВАНА ВИДОВИЋ⁴

У колиби на крају шуме
чије зидове од брашна
кресе портрети жетелаца

она сједи

у глиненој фотељи
овијена плахтом
од лишћа младог лимуна.

Ослушкује звукове
подземних бубњева
и прати тактове првих симфонија
на небеском гласовиру.

⁴ Задарска дигитална умјетница.

Устаје,
 точи воду у округло вједро,
 и залијева лончанице
 израсле по колиби.

Очима приповиједа
 бајке о метларевој обитељи
 која изгубљена хода свијетом.

Наједном,
 из неба груне лептиролика муња,
 земља се затресе седам пута,
 колиба се сруши
 и по тлу израсту
 ракете
 платинасте
 ћуди.

Она пусти подземне вапаје
 и у трену се претвори
 у владарицу
 цијелог
 човјечанства.

Људи се ускомешају
 и очима моле милост,
 а она замоли небеску ватру
 да спали сваку помисао на немогућност.

По земљи се проспе
 сунчева пржина,
 она стане у средиште
 и бог јој дарује
 Вјечни Живот.

Говорило се
 како је у њезино вријеме
 Зло спавало дубоко у пећини
 не би ли људи на земљи
 изградили врховне идеале
 и укротиву судбину.